

folkekirkelig Myndighed. Da det er Folkekirkens Medlemmer, der betaler de store Kirkeskatter, synes jeg i og for sig, at det var rimeligt, hvis vi skal gaa videre ad den Vej, vi har været inde paa siden 1903, at der ogsaa var en saadan Myndighed, jeg skulde staa til Ansvar overfor, og ikke alene overfor Rigsdagen.

Gunnar Fog-Petersen: Naar Ministeren siger, at han staa til Ansvar overfor Rigsdagen for den Maade, hvorpaa han behandler Spørgsmaalet om Nedlæggelse af smaa Embeder, vil jeg benytte det som Udgangspunkt for en Opfordring til Ministeren om ikke at være for lempelig og ikke at tage for vidtgaende Hensyn til den Modstand, der altid vil komme fra et Sogn, naar der bliver Tale om at nedlægge det. Hvis man vil gøre Alvor af, hvad der er krævet saa ofte fra Venstres Side, at man skal indskrænke Embedsmændenes Antal, hvor det kan gøres, uden at Statshensynene tager Skade, bør man ikke sige til den Minister, som er inde paa denne Vej: Ja, men du skal ogsaa tage Hensyn dertil, hver Gang der løfter sig en Røst eller en Stemning i de Sogne, hvor Nedlæggelse skal ske. Man kan ikke baade det ene og det andet, og det er noget, enhver Minister vil have opdaget: Den ene Gang efter den anden, naar der er Tale om Nedlæggelse eller Flytning af et Posthus eller en Station eller Nedlæggelse af et Sogn eller et Dommerembede, rejser der sig paa den paagældende Egn en Modstand derimod, selv om Omraadet er saa lille, at der ikke er nogen Begrundelse for at have en selvstændig Embedsmand. Denne Modstand opfordrer jeg Ministeren til ikke at tage Hensyn til eller til at overvinde, for hvis Ministeren ikke tager den Stilling, bliver der slet ikke noget ud af det hele. Det er nødvendigt, at en Mængde smaa Embeder bliver nedlagt, navnlig af Hensyn til, at Befolkningen samles saa stærkt i Byerne og Stationsbyerne, at det bliver nødvendigt at oprette nye Embeder.

Endelig vil jeg gerne sige til den højtærede Minister og til det ærede 4de Medlem for 2den Kreds, som begge var saa bekymrede, fordi der dels ved Ministerens Handlinger, dels ved Virkninger af Lovene af 1922 eller af anden Grund var Uro indenfor Folkekirken: Er der nogen Grund til at nære Bekymring i den Anledning? Det kan jeg ikke faa Øje for. Hvis der ingen Uro var indenfor den danske Folkekirke, vilde det være et ufejlbarligt Vid-

nesbyrd om, at en tryk Søvn bredte sig over det hele. Hvis derimod Problemerne sættes under Debat og Meninger staaer mod Meninger, hvis der er Strid og Uro, er det et Vidnesbyrd om, at der er Liv, og hvor der er Liv, er der ofte Vækst. Jeg tror ikke, det ærede Medlem og den højtærede Minister skal være saa bekymrede derfor, som de var.

Lovene af 1922 har, siger den højtærede Minister, skabt et nyt Vælgerkorps med ny Indflydelse, men denne Indflydelse ytrer sig ofte paa et ulige Grundlag; da man ikke kan komme bort fra, at de har faaet denne Indflydelse, maa man søge at skabe et andet Grundlag derfor, og det skulde være Opgaven for det paa-tænkte Udvalg at undersøge dette. Der behøves imidlertid slet ikke noget Udvalg for at bøde derpaa, vi har den højtærede Minister med hans Departementschef, Kontorchefer, Fuldmægtige og det hele til at udarbejde Forslag, som tilsigter at ændre Lovene af 1922 der, hvor de efter den ansvarlige Administrators Opfattelse ikke er tilstrækkelig fyldestgørende. Dertil har vi Ministeren, og vi har Rigsdagen til at behandle de Forslag til Ændringer, som Ministeren maatte stille. Paa det radikale Venstres Vegne tilsiger jeg Ministeren velvillig Støtte til Gennemførelse af saadanne Ændringer i Lovene af 1922, som maatte være paakrævet, og jeg er enig med Ministeren i, at Ændringer kan være paakrævet. Naar nu dette Lovforslag gaar videre, faar vi se, om der er Flertal for det her i Rigsdagen; jeg tror, det kommer til at staa paa Vippen, og efter den højtærede Ministers Mening burde det ikke gennemføres paa saa løst et Grundlag.

Jeg tror ikke, det ærede 4de Medlem for 2den Kreds behøver at være saa bekymret for den dybe Forskel, der skulde være mellem Regeringspartiet og det konservative Folkeparti; jeg tror ikke, den er saa stor. Den Kløft, der findes i de folkekirkelige Spørgsmaal, kan man vist hoppe over paa eet Ben og ikke risikere synderligt, hvis man skulde være saa uheldig at falde i.

S. Rasmussen: En ganske kort Bemærkning i Anledning af de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede Medlem, som sidst havde Ordet. Det ærede Medlem vilde jo bevise, at Uroen i Folkekirken er Udtryk for Liv. Jeg vil ikke benægte, at der, hvor Døden raader, er der ingen Uro, men jeg tror rigtignok, at meget af den Uro, der er til Stede, og